

REGENSEN

REGENSJANERSAMFUNDETS
XXXXXXXX MEDLEMSBLAD

3die Serie Nr. 37.

November 1933.

Regensianersamfundet. Ordinær Generalforsamling

afholdes

Lørdag den 9. December 1933 Kl. 9

paa Regensens Læsestue (med forventet Tilladelse af Stipendiebestyrelsen).

D A G S O R D E N:

1. Bestyrelsen aflægger Beretning og fremlægger det reviderede Regnskab til Godkendelse.
2. Valg af Bestyrelse.
3. Valg af 2 Revisorer.
4. Eventuelt.

Forud for Generalforsamlingen afholdes

Gaasegilde: Gaas, Ostepind, Rødvin, Kaffe
i Oskar Davidsens Vinrestaurant, Aaboulevard 56.
(Deltagerne befordres gratis til Regensen).

Efter Generalforsamlingen afholdes

Sold paa Regensen.

Pris for Deltagelse i Gaasegilde og Sold: Kr. 5,00, i Soldet alene Kr. 1,50.

Deltagelse bedes senest Torsdag d. 7. December anmeldt til cand. jur. Karl Sørensen, Islands Brygge 31. skriftligt eller pr. Telefon Am. 1815 x, — eller hos Boghandler Arnold Busck, Købmagergade 49.

Bestyrelsen.

Lidt om mit Regensliv.

Marts 1902 — September 1904.

Naar jeg drister mig til at fortælle »Regensen«s Læsere lidt om mit Liv paa den gamle, røde Gaard, er det ikke, fordi jeg tillægger det saa stor Betydning for andre, hvad jeg har følt og oplevet der; men jeg har ønsket at bryde Isen og prøve paa at faa andre, ældre eller yngre, »afdøde« til at fortælle noget fra deres Tid. Andre har sikkert oplevet meget mere end jeg og kan langt bedre end jeg finde Udtryk for, hvad de tænker og føler, naar de i Erindringen gaar tilbage til den Tid, da de boede derinde. »Regensen« modtager med Glæde saadanne Bidrag, der vil blive læst med Interesse af de mange, som endnu følger sig bunden med stærke Baand til den gamle »Kasse«.

Den 14. Marts 1902 kom jeg op paa Universitetsgangen for at se paa Opslag og fandt da til min store Glæde og Overraskelse, at jeg havde faaet Kommunitetet og Regensen paa 2 Aar.

Den 14. Marts var min Fødselsdag, og aldrig har jeg faaet en Fødselsdagsgave saa kærkommen som denne. I alle Henseender kom den at øve sin store, ja, overvældende Indflydelse paa mit Liv.

Jeg havde mit Hjem i Byen. Det, at jeg nu skulde bo paa Regensen, ændrede, som naturligt er, men eet Slag det økonomiske Grundlag, hvorpaa mit Studium hidtil havde hvilet.

Jeg havde deltaget en Del, men meget beskedent, i Studenterlivet, som det formede sig først i Studenterforeningen, senere i Studenterksamfundet. Nu indsnævrede Rammerne om mit Liv i de første Par Aar til Regensens røde Mure. De smaa Stuer og Salene paa Store Kirkegang blev nu Skuepladsen for hyggeligt Samvær med gode Venner, stilfærdige Samtaler og hede Debatter, og for Fester med netop den Glans over sig, som de har, naar man er lige i Begyndelsen af Tyverne, naar Blodet er varmt, naar man er fri for økonomiske Sorger, og man for Resten er tilbøjelig til at se Livet igennem rosenfarvede Brillen.

Paa endnu et Punkt kom min Udnævnelse til Regensalumnus til at betyde en Ændring i mit Liv. Lige siden min Russommer havde jeg med Interesse dyrket Boldspil. Jeg havde været ivrigt optaget af Fodbold og Cricket, og Livet i Akademisk Boldklub havde paa forskellige Maader lagt stærkt Beslag paa min Tid, saa at jeg vel nok i nogen Grad forsømte mine Studier.

Lige saa stærkt som Klublivet og Sporten havde draget mig og holdt mig fangen, lige saa stærkt kom nu Regensen til at gribe ind i min Tilværelse.

Min første Kontubernal var en stor Mediciner, Dalmark, nu Akademilæge i Sorø, som jeg første Gang saa, da vi mødtes hos Viceprovsten for at faa det vigtige Spørgsmaal om Værelser afgjort. Hvor tilfældigt, hvem man kom til at bo sammen med! Der var en Kontubernallejlighed ledig paa 6. G. 10, et forholdsvis stort Værelse indenfor og et latterligt lille Yderværelse, latterligt lille, navnlig da Lodtrækningen gav mig Inderværelset og ham den anden, Medicineren med Garderhøjde,

Yderværelset. Dette var ikke meget længere end han selv; naar han laa udstrakt i Sengen, der for Resten var en yderst elegant Sovesofa. naaede han fra Vinduet og næsten helt ind til den modsatte Væg. Der var sandelig ikke megen Plads for ham til at røre sig paa, og jeg maatte jo alidt forstyrre ham i hans Læsning, naar jeg skulde ind eller ud. Heldigt var det, at han ikke var meget hjemme, saa jeg havde det meste af Tiden hele »Lejligheden« for mig selv. Han var nemlig forlovet med en Mediciner, som havde sit Hjem i Byen, og der tilbragte han vistnok det meste af den Tid, der ikke gik til Studeringerne paa Hospitalerne.

Vi boede kun sammen det første Semester; saa søgte han andet Værelse og fik det. Det var jo dengang, man flyttede rundt paa Gaarden næsten hvert Halvaar, naar man da ikke som jeg havde været saa heldig straks i første Omgang at faa et forholdsvis anseligt Værelse.

Min anden Kontubernal var Biolog og tilbragte det meste af sit første Halvaar som Regensianer paa Fiskeriundersøgelser under Island. Atter havde jeg »Suiten« for mig selv.

Men saa kom han, der skulde komme til at spille saa stor og betydende en Rolle baade for mig og for Regensen i det hele taget.

En Dag, da jeg var for Udgaende, kom en Student stormende op ad Trappen paa 6. Gang. Vi mødtes i Døren til mit Yderværelse, og uden at fortælle mig, hvad han hed, eller tilsyneladende at interessere sig for mit Navn, spurgte han mig, om han maatte bo sammen med mig.

Først da sagde han sit Navn — det var Hakon Jørgensen! Jeg har aldrig været klar over, om jeg kunde have sagt Nej. Jeg sagde i hvert Fald Ja, maaske endda »med Fornøjelse«, og dermed var et Bekendtskab indledet, der efterhaanden udviklede sig til det varmeste Venskab, der varede ved, til han døde den 9. Maj 1927, efter at han havde faaet Lejlighed til at sætte de dybeste Spor af sin klare Intelligens, sit rige Initiativ, sit straalende Humør og sit varme Hjerte ikke alene paa Regensen og Livet der, men langt ud over Gaardens Grænser.

Vort Samliv antog snart de allerhyggeligste Former. Han studerede Jura, og jeg var stud. mag., men vi var aldrig nogensinde i Forlegenhed for Stof til Samtale. Han viste allerede dengang de første Spirer til den Evne, han senere udviklede i en saa ejendommelig Grad, til at interessere sine Omgangsfæller for det, han i Øjeblikket arbejdede med. Mange kan tale med om, hvordan han senere, navnlig efterhaanden som den praktiske Politivirksomhed greb ham, kunde faa sine Venner til at være begejstret med ham, snart for Politihundesagen, snart for sin Politiskole og sidst, men ikke mindst for sit Arbejde med Fingeraftrykssystemet. Naa, men det kom jo først langt senere. Foreløbig gjaldt det jo Studierne, og paa en vidunderlig Maade evnede han at passe disse samtidig med, at han som den gladeste mellem de glade kunde ofre sig for det, i bedste Forstand, regensielle Liv.

Vi fulgtes trofast ad, saa længe vi boede derinde, boede først et Semester sammen paa 6. Gang og flyttede efter en kortere Skilsmisse atter sammen paa 2. Gang. Vi deltog begge i Foreningslivet som Medlemmer af »Pip«, blev begge Klokkere efter hinanden, jeg som den ældre først, han bagefter. Det var paa en Tid, da der kun fandtes de to Vækkerforeninger »Gamle« og »Pip«, og da de begge endnu arbejdede med deres oprindelige Formaal, at vække Medlemmerne. »Pip«

var i de Aar den stærkeste. I en Række Semestre kunde vi beklæde alle Embedsstillingerne; vi nød den Ære at spise »Provsteæde«, og vi havde den Lykke at komme i nært Forhold til vor udmærkede Provst Julius Lassen.

Sjældent har vel en Foresat været omgivet af saadan Hengivenhed og Respekt som han, sjældent har en Dom om en Mand været saa enstemmig som den, Julius Lassens Regensianere har fældet over ham. Indbydelserne til »Embedsmands«middagene blev altid modtaget med Glæde, og Samværet med ham og Provstinden var en Fest. Men allerbedst var han, naar han i Fest eller i Alvor deltog i Livet med os alle, ved Ballerne paa Salen eller under Linden ved de aarlige Lindefester, eller naar vi havde noget ganske specielt paa Hjerte og søgte hans Raad og Vejledning i hans stille Studereværelse.

Men skønt »Pip« længe var den stærkeste paa Generalforsamlingerne, var »Gamle«s Opposition ikke til at kimse ad, og hyppigt kom det til drabelige Sammenstød paa Salen. Det var let at finde Anledning til at stille Forslag til Mistilidsvotum til den siddende Klokke; men som oftest lykkedes det at afværge det katastrofale Fald.

Blandt vore Modstandere i »Gamle« var Kaj Bredsdorff. Han var opstillet som Klokkekandidat først over for mig, siden over for H. J.; men Skæbnen havde nu bestemt, at han først skulde blive Klokke, naar vi havde tjent vor Tid ud, og saadan blev det da. Dette Modsætningsforhold kunde dog ikke hindre, at han blev Tredjemanden i det Venskab, som allerede bandt H. J. og mig sammen, og Venskabet har jo levet langt ud over Regenstiden.

Jeg har kun nævnet disse faa samtidige; men der færdedes i min Tid paa Regensen en Række herlige Fysiognomier, som hver for sig prægede Livet derinde for godt eller ondt. Og mange Oplevelser staar endnu med større eller mindre Klarhed for min Erindring, Oplevelser, som gav Livet Farve, og som endnu binder mig sammen med dem, der figurerede med i dem.

Jeg endte mit Regensliv som »Porthund« i et halvt Aar efter, at min ordinære Regensetid var udløbet; men da var mine egentlige samtidige borte, og da var der sket det, som maatte tilskynde mig til at sætte mere Pres paa Studeringerne, for at jeg kunde faa den attraaede Embedseksamen.

Jeg flyttede ind paa Regensen med Glæde og Taknemlighed; jeg rejste bort fra Regensen uden Sorg; jeg levede paa Regensen to af de lykkeligste Aar i mit Liv. Hvad kunde jeg saa ønske mere?.

Otto Bjørneboe.

For 50 Aar siden.

Ved denne Tid er det 50 Aar siden, jeg kom paa Regensen.

Jeg? Hvem er jeg? Jeg ved, hvor ærgerlig man bliver, naar man læser noget, og der saa bare staar et Navn, man ikke kender, derfor noterer jeg: Jeg har været Forstander for Sorø Højskole og siden for Kerteminde Højskole, og jeg har været Præst i Pedersborg ved Sorø og nu sidst i Skydebjerg-Aarup i Vestfyn.

Nu er jeg Emeritus og bor i København, og det hører til mine »Forlystelser« at besøge Regensen.

Ja, for Regensen staar i Glans mellem mine Minder.

Jeg skynder mig ogsaa at prale af, at jeg er Indehaver af en »Verdensrekord«: Jeg har været Klokke i tre Semestre (fra Foraaret 1884 til Efteraaret 1885). Der er enkelte, der har været Klokke 2 Gange, men »ingen andre i hele Verden« har været Klokke tre Gange(!). Sagen var, at da jeg i Foraaret 1885 skulde gaa af, stod vi foran Lindens 100-Aars Festsdag, og saa syntes Regensianerne ikke, at de turde lægge denne Fest i andre end den »gamle« Klokkers prøvede Hænder.

Om denne Fest og ikke mindst om, hvad der gik forud for den, kunde jeg maaske nok fortælle noget; men det vil jeg vente med til næste Aar, naar vi nærmer os til 150-Aars-Festen.

I Dag skal jeg efter Formandens Anmodning fortælle lidt om andre Ting fra hin Tid.

Tiden for 50 Aar siden var fuld af Liv og Bevægelse. Det var især de politiske Bølger, der gik højt. Fra 1875 til 1894 styrede Estrup Landet som Konsejlspræsident (det, vi nu kalder Statsminister), skønt Venstre var Flertal i Folketinget, og fra 1885-94 var der faktisk »Diktatur«, idet Estrup benyttede § 25 i den gamle Grundlov, der lød paa, at naar Rigsdagen ikke var inde, kunde Regeringen udstede foreløbige (provisoriske) Love.

Hvad kommer alt dette Regensen ved? Jo, i høj Grad, for de politiske Bølger skyllede ogsaa ind over den gamle Gaard.

Københavnerne stod den Gang paa Estrups Side. En Venstremand var et Særsyn — og om en ung Student var Venstremand, blev det betragtet omtrent paa samme Maade, som nu »gode Borgere« ser paa en Kommunist. De Forældre, hvis Sønner blev Venstremænd, blev beklaget, fordi deres Sønner skejede saaledes ud.

(Socialdemokratiet var saa at sige ikke til endnu; de to første socialdemokratiske Folketingsmænd blev jo valgt i 1885).

Dette »Venstrevæsen« bredte sig stærkt paa Regensen. Nu var Spørgsmaalet om dette kunde taales. Ja, i vore Dage kan vi vel vanskelig forstaa dette Spørgsmaal; men det var anderledes den Gang, — og det er derfor, jeg omtaler det.

Som Gymnasiast paa Sorø Akademi blev jeg kaldt til Rektor, fordi det var »meldt«, at jeg havde været til Stede ved et Venstremøde i Sorø. Der skete ikke andet end, at den gamle, rare Rektor gav mig en faderlig Formaning om dog ikke at gaa hen og blive Venstremand. Men saaledes var det altsaa.

Mange mente, at dette »Venstrevæsen« ikke burde taales paa Regensen. Den daværende Provst, Professor J. L. Ussing (hvis Søn just nu er gaaet af som Stiftsprovst), var imidlertid en erklæret Modstander af at tage »Sindslagshensyn«. som det hed den Gang. Han var i alle Ordets Betydninger en »Jus« Mand. Han var ikke just »populær« eller bredtfavnende, han talte ikke meget med os; men han var vor sikre Ven, naar nogen vilde komme os for nær.

Han holdt bestemt paa, at naar vi ellers opførte os ordentligt, saa maatte vi have, hvilken Mening vi vilde, om politiske, religiøse og alle andre Spørgs-

maal. Han gav os ogsaa Lov til at drøfte Spørgsmaalene ved Møder, og vi havde en Aften den da meget kendte jyske Folketingsmand Jens Busk som Taler i Salen.

Rygtet fortalte, at Professor Ussing maatte tage ret haarde Tørn med Stipendiebestyrelsen i Anledning af dette Spørgsmaal. Jeg skal nævne et bestemt Tilfælde, som jeg selv var med i.

En Sognefoged, Jens Nielsen i Jeksen i Midtjylland havde nægtet at pante for Skatter efter den »provisoriske« Finanslov og var i den Anledning blevet afskediget. Vi var 16 Regensianere, som sendte ham et Telegram, og derfor gav Stipendiebestyrelsen os en Irettesættelse, som blev opslaaet i Læsesalen.

Nogen Tid efter kom en Venstreforening fra Ringstedegnen til København og aflagde bl. a. ogsaa Regensen et Besøg. Jeg havde som Klokker modtaget dem og vist dem rundt. Den senere bekendte Overretssagfører E. Staal skrev et Stykke om dette Besøg i »Politiken« (som da lige var begyndt at udkomme), og bl. a. nævnte han, at Gæsterne med Interesse havde studeret »Næsen« i Anledning af Telegrammet til Jeksen. Nogle Dage efter fik jeg en ret alvorlig Irettesættelse fra Stipendiebestyrelsen. Jeg sendte den imidlertid tilbage med den Erklæring, at jeg ikke kunde erkende, at jeg havde forset mig. Jeg kan endnu se Professor Ussing for mig, da jeg kom til ham med denne Skrivelse. Han rystede lidt paa Hovedet, smilte venlig til mig og spurgte, om jeg nu havde betænkt mig vel. Jeg svarede, at det havde jeg, og at jeg maatte handle, som jeg gjorde, af principielle Grunde og for Regensianernes Friheds Skyld. Han smilte igen og sagde: »Ja, ja, — saa lader vi den gaa ind«. — Hvad der er foregaaet imellem Professor Ussing og Stipendiebestyrelsen, ved jeg naturligvis ikke. Men jeg hørte ikke mere til Sagen.

Jeg har omtalt dette for at minde om, at der maa kæmpes for alle Fremskridt, og saaledes ogsaa for den »Sindelagsfrihed«, der vel nu betragtes som en Selvfølge, — og dermed til Ære for min kære, gamle Provst, som trofast værgede sine »Drenge«.

Vodroffsvej 13, 4, Kbhvn. V., 8. Novbr. 33.

K. Bjerre.

Gamle Regensianere.

Pens. Ekspeditionssekretær i Det statistiske Departement Niels Christian Christensen er afgaaet ved Døden 6. Juni 1933.

Overlæge, Dr. med. Carl Theodor Jacobsen, Aarhus, er flyttet til København.

Professor, Dr. med. Aug. Wimmer er udnævnt til Overlæge ved Rigs-hospitalets ny psykiatriske Afdeling.

Lektor H. O. F. Hansen, Odense Katedralskole, har taget sin Afsked fra 31. Juli 1933.

Sognepræst H. T. Axelsen Drejer, Pedersborg ved Sorø, er afgaaet ved Døden.

Læge Laur. Mahler, København, er afgaaet ved Døden 28. Febr. 1933.

Lektor Kristen Simonsen, Sorø Akademis Skole, har taget sin Afsked fra 31. Juli 1933.

Departementschef i Socialministeriet Rudolf Lassen er udnævnt til Amtmand over Svendborg Amt.

Sognepræst Axel Rosendal, St. Stefans Kirke, er udnævnt til Provst for Nørre Provsti i København.

Sagfører A. I. Hastrup, Skive, er afgaaet ved Døden 27. Juni 1933.

Dr. phil. Sophus Th. Holst Weber i Leiden er udnævnt til dansk Konsul smstds.

Lektor Sigurd Kristensen, Ordrup Gymnasium, har faaet kgl. Udnævnelse som Formand for Forsikringsraadet fra 1. Juni 1933.

Dommerfuldmægtig Erik Chr. Selsing, Assens, er udnævnt til Politimester i Sakskøbing fra 1. Nov. 1933.

Overintendant C. O. S. Lehmann er ansat som Divisionsintendant ved Sjællandske Division fra 17. Okt. 1933.

Sognepræst Harald Koefoed Thorsager til Herrested paa Fyn er forflyttet til Aaker Sogn (Aakirkeby) fra 27. Oktbr. 1933.

Landsretssagfører J. P. H. Langdal, Aalborg, er ansat som Byraadssekretær i Horsens.

Cand. theol. N. P. Hjerminde, Kristeligt Studenter-Settlement i København, er udnævnt til Forstander for Skolehjemmet Holsteins Minde ved Fuglebjerg.

Landsretssagfører Karmark Rønsted blev ved Valget i Foraaret indvalgt i Københavns Borgerrepræsentation.

Fuldmægtig Svend Nielsen, Det statistiske Departement, er konstitueret som Chef for Indenrigsministeriets Boligafdeling.

Landfoged i Sydgrønland Knud H. Oldendow har fra 1932 været Kontorchef under Grønlands Styrelse i København.

Docent, Dr. theol. Hans Fuglsang Damgaard er udnævnt til Sognepræst ved Domkirken (Vor Frue) i København, Provst for Vor Frue Provsti, Stiftsprovst for Sjælland. Da Store Kannikestræde Nr. 2 hører til Trinitatis Sogn, som er underlagt Vor Frue Provsti, er saaledes nu en gammel Regensianer blevet Regensens Stiftsprovst.

Medarbejder ved Biologisk Station, cand. mag. Aage J. C. Jensen er blevet Dr. phil. ved Disputats 2. Nov 1933 (Periodical fluctuations in various stocks of fish and their causes). Aage Jensen var Regensianer Sept. 1919—Sept. 1922.

Mag. art. Chr. Matras, Torshavn, er blevet Dr. phil. ved Disputats 26. Okt. 1933. Stednavne paa Norduroyar). Matras var Regensianer Sept. 1920—Sept. 1924.

K. Müller.

Sommerklokkeratet 1933

For en Gangs Skyld var der atter alvorlig Valgkamp ved Klokkevalget, — efter de to foregaaende Fredsvalg trængte man til at faa lidt Uro i den ellers saa stilfærdige Tilværelse. En Koalition, bestaaende af Pip, Skrap og Konventet sejrede over Gamle, Uglen og Tilia ved Valget af Klokke, idet Konventet ved denne Lejlighed fik sin 2. Klokke hvorimod den anden Koalition tog samtlige andre Embeder; Valget var i nogen Grad præget af Teologerne, idet ikke mindre end 4 af Gaardens 6 Embedsmænd var Teologer. Stemmeprocenten var fabelagtig stor, den laa i Nærheden af 100. Alt i alt var det et Valg, der bevirkede et Par muntre og oplivende Dage; men desuagtet var Gemytternes Uoverensstemmelse ikke større, end at alt Fjendskab var glemt Dagen efter Valget.

Foreningslivet har været jævnt og, for det meste, ret stilfærdigt; Gamle, der jo ellers har været temmeligt langt nede, rent talmæssigt set, foretog kort efter de nye Indflytters Ankomst en større Optagelse, saa at den nu kvantitativt er lige saa anseelig en Forening som de andre fem.

Festerne er ogsaa gaaet særdeles godt; under den tidligere Klokke, Axel Vigild, var der blevet indrettet Bar i Musikstuen ved Ballerne, og denne Bar er allerede blevet en god Tradition. Ganske vist er det ikke nogen rentabel Forretning, idet Underskuddet bliver større fra Gang til Gang trods forhøjede Priser, ganske uforstaaeligt — omtrent. Af de enkelte Fester skal jeg nævne Lindefrokosten; den blev i Aar — mod Traditionen — afholdt den 11. Maj, idet den 12. var Store Bededag; derved fik vi en fremragende Dag ud af det, idet vi spiste Frokosten Kl. 3, gik paa Rundetaarn og posede til Slut hjemme i Gaarden, derefter gled vi paa Langelinie, hvor vi hver især traf Verdens dejligste Pige, som vi saa tog med hjem til Bededans hjemme paa Regensen. Paa Slaget 12 vandrede vi da ned i Gaarden og Ivkønskede Linden.

Lindeballet var i Aar belemret med et trist og ustadigt Vejr i Starten; vi begyndte ganske vist Dansen nede i Gaarden, hvor der var indrettet en hyggelig engelsk Kro i 9. Gangs Port, men paa Grund af Kulde og Blæst nødtes vi snart til at søge op paa Salen. Senere hen paa Natten klaredes Vejret dog igen, og vi gik igen ned i Gaarden, hvor vi sluttede i det mest straalende Solskin.

Endelig kan jeg af Sommerens Begivenheder nævne den Tuberkulinprøve, der fandt Sted herinde saavel som paa de andre Kollegier. Den gav et gunstigt Resultat, saaledes at den hos Studenter ret almindelige Frygt for at lide af Tuberkulose kunde forsvinde herinde fra. Det vilde være ønskeligt, om denne Prøve vilde blive en aarlig tilbagevendende Begivenhed.

Ja, saa er der egentlig ikke mere at berette om; Sommeren gik roligt, kun afbrudt af Haandværkeres Larm, og den 7. Sept. blev Klokkeratet overtaget af Skrapmanden Carl Sørensen (Calle), atter efter en livlig Valgkamp; men dette henhører jo ikke under Sommerklokkeratets Historie.

Henrik Dons Christensen,
stud. teol.

UDFLYTTERVISE

Melodi af: cand mag Hilmer Nielsen

Som en gæv Regensianer vil jeg sige et Farvel,
 saa Regensens gamle Ahner frydes skal i deres Sjæl;
 naar de trende Aar er gaaet, er mit sidste Ønske, at
 alle Ting jeg ikke naaet', skal jeg naa den sidste Nat.
 Hør da her min sidste Vilje, før jeg gi'r mig Zeus i Vold,
 før jeg segner som en Lilje mæt af Punch og træt af Sold.

Femten Kedler skulde rumme Øl foruden anden Sprit,
 Vand skal risle i min Kumme paa en Aalborg Akvavit;
 hver en Kedel skal man bære først i Gaarden paa en Stang,
 medens Provsten til min Ære poser ned fra 5. Gang.
 Vi skal gaa fra Kvist til Kælder under megen Hyl og Skraal, —
 hvergang en bli'r gal og skælder, skal vi alle drikke Skaal!

Da skal mine Professorer sige hult: »Det er fuldbragt!«
 Alle mine Kreditorer fylkes i en Sørgevagt.
 Om de firsindstve Kroner, som jeg aldrig, aldrig saa,
 skal der sjunges blide Toner, mens de rundt om Baaren staa.
 Liflig lyder da min Stemme, mens jeg tænder en Cigar:
 »Nu er I i samme Klemme, som jeg alle Tider var!«

Alt det Gods, som tilhør' Gaarden, og som paa mit Kammer staa,
 det skal bæres frem for Baaren, medens alle ser derpaa;
 da skal alle Ting forklares, hver en Mand skal have sit,
 thi da skal det aabenbares: Der var intet, der var mit!
 I Triumf skal man da hale det til Ejermænden hen,
 saa skal vore Portnerka'le sætte alt paa Plads igen.

Og til Sang og Strengetoner og med Vinløv i mit Haar
 skal jeg bæres paa Trekroner ad den stille, svale Gaard.
 Portneren skal aabne Døren og ta' Hatten af, og vid:
 den skal ej paasættes, førend jeg har været der min Tid.
 Ja, til Lyden af Fanfarer skal han der med Hatten staa,
 til hans Hilsen jeg besvarer med et: »Tag blot Hatten paa!«

Naar jeg segner træt af Kampen, mæt af Øl og med et Gys.
da skal V. P. tænde Lampen, hvori brænder hundred Lys.
Den skal lyse paa hans Aasyn, mens han siger disse Ord:
»Her i alle andres Paasyn sætter jeg den paa dit Bord,
og den bli'r slet ikke slukket, selvom Regningen er dyr;
til den sidste Øl er drukket, skal den lyse som et Fyr!«

Da til Klang af tusind Lyrer skal frembæres, det bør ske,
en af Provstens hvide Myrer; thi ham vil jeg gerne se.
Jeg skal nippe til min Drue, jeg skal nyde min Cigar.
mens jeg nyder dette Skue, — og min Undren bliver svar.
Da, I kære, gode Venner, vil jeg aldrig skue fler,
bær mig bort paa eders Hænder, jeg vil ikke leve mer!

H. C. Jørgensen, stud. polit.

Smaahistorier fra Regenslivet.

Naar gamle Regensianere kommer sammen, undgaas det aldrig, at den ene eller den anden har noget at fortælle fra sin Regenstid. Blandt alt det, der saaledes kommer frem af mere eller mindre morsomme og karakteriserende Anekdoter, er der sikkert en Mængde, der vil interessere og more ud over den Kreds, der i Øjeblikket er Tilhørere.

Hvem har saaledes ikke rørt Beretningen om, hvorledes nogle Regensianere for at drille eller maaske hævne sig paa en Kammerat samlede alle de Vækkeure sammen, som var at opdrive paa Gaarden, og efter først at have stillet dem til at vække med 10 Minutters Mellemrum, anbragte dem i Skabet paa denne Regensianers Værelse, laasede Døren til Skabet af og fjernede Nøglen. Han fik Ro til at sove til Kl. 12; men Kl. 12.10 begyndte det første Ur at vække, Kl. 12.20 det næste og saaledes videre, uden at den ulykkelige var i Stand til at standse Spektaklet. Hvor længe han maatte udholde Kvalerne, melder Historien ikke noget om; forhaabentlig lykkedes det ham til sidst at faa Døren til Skabet op, eller han fik Nattely paa et andet og roligere Sted.

Eller om, hvorledes et Par stærke Regensianere havde anbragt den tungeste af de Vægtstænger, som i »gamle Dage«, d.v.s. inden den nye Fløj blev bygget, laa i Gaarden til Brug for dennes Beboere, i Sengen hos den mindste og svageste af Regensianerne og paa denne Maade, da det var ham umuligt at fjerne Vægten, tvang ham til, indhyllt i Tæppe, at søge Hvile paa Gulvet foran Sengen.

Dette er kun et Par Prøver paa de lystige Historier, der fortælles derinde fra. Der maa være mange flere, og det vilde sikkert mere »Regensen«s Læsere at faa serveret nogle af dem paa dette Sted. Har De oplevet eller hørt om saadanne muntre Episoder, saa skriv dem ned, og send dem ind til Redaktionen. Vi vil da prøve paa at samle nogle af de bedste i »Regensen« under Overskriften: *Anekdoter fra Regenslivet*.

Redaktionen.

Indmeldelser i Regensianersamfundet modtages i **Arnold Buscks** Boghandel, Købmagergade 49. Telf. 2453 og af Sekretær, cand. jur. **Karl Sørensen**, Islands Brygge 31.

Udgivet af *Regensianersamfundet*.

Redigeret af Undervisningsinspektør **Otto Bjørneboe**, Filippavej 1, København V.